

Յաւելելի է, որ Մովսէս Խորենացին տեղեկութիւններ է պահպանել Տիգրանում Սահակ Պարթեւի գործունէութեան երեք դէպքերի մասին՝ մօտաւորապէս 390-ական թթ., 410-ականների կէսերին եւ 428-432 թթ.: Դրանցից առաջինը (ՊՀ, Գ.ծա, էջ 322-323), որ խիստ ուշագրաւ մանրամասնութիւններ է պարունակում, պատմահոր որդեգրած ժամանակագրական համակարգի թերիների պատճառով (մանրամասն տե՛ս Գ. Խ. Սարգսեան, 1965) նաեւ ակնյայտ հակասութիւններ է առաջ բերում (հմմտ. «հրաժարէր [*Վռամշապուհ թագաւորը*] առանց հրամանաց արքայից արքայի առնել զայն [*Համազասպին նշանակել սպարապետ*]... Վասն որոյ առեալ ի նմանէ թուղթս... ինքնին չոգաւ [*Սահակը*] առ Արտաշիւր Պարսից արքայ, որ յետ եաթանասուն ամի թագաւորութեան հաւրն կալաւ գտէրութիւնն ամս չորս: Եւ մեծարի ի նմանէ յոյժ... Որոյ զքնան կատարեալ զխնդիրսն, նախ՝ վասն փեսայի նորա Համազասպայ... տոհմ Մամիկոնեան՝ ի վեր մատուցանել, զի կարգեսցին ունել զհինգերորդ զահ նախարարացն Հայոց, եւ ի դիւանի իւրում գրել: Զի գերկուս զայս այսպէս պահէին սովորաբար. զի յորժամ նստէր արքայ նոր, նոյն ժամայն փոխէին զորամ՝ գտեալ ի զանձս արքունի, զնորայն տպաւորեալ պատկեր, եւ զգիր դիւանին յայլ փոխեալ նորա անուամբ՝ սուղ ինչ զանազանեալ, ոչ բառնալով զհինն: Իսկ եթէ յամիցէ ի տէրութեանն ամս բազումս եւ արասցէ աշխարհագիր նոր, թողուին զայն, որ ի հնոյն փոխեցաւ, զի միայն նորոյն վերագրեսցի անուն: Արդ՝ Արտաշիւր ոչ ժամանեալ ի կարճութենէ աւուրցն այլ առնել աշխարհագիր՝ յայնմ որ յառաջնոցն փոխեաց, իւր անուամբն հրամայեաց գրել...»): Նշելով դրանք՝ Ն. Ադոնցը ենթադրել է, թէ հատուածի ողջ շարադրանքի հիմքում ընկած են Խորենացու ձեռքի տակ եղած «Գահնամակ»-ի տուեալները: Իրականում, թուում է, թէ ճիշտ կը լինէր վերապահել, որ պատմահայրը նկատել է «Գահնամակ»-ի տուեալների հետ իր ունեցած տեղեկութիւնների ինչ-ինչ զուգորդութիւններ եւ, թերեւս, փորձել է համաձայնեցնել դրանք: Սակայն դա որեւէ հիմք չի տալիս՝ կասկածի տակ առնելու Տիգրանում Սահակ Պարթեւի՝ կարեւոր խնդիրներ լուծած լինելու մասին փաստերը ո՛չ Դ դ. վերջին, ո՛չ 432-ին եւ ո՛չ 422-428 թթ. ընթացքում, այսինքն՝ նաեւ չորրորդ դէպքում:

Այս նոր տարբերակով «Գահնամակ»-ի նամակ-առաջաբանի ամբողջ բնագիրը դառնում է չափազանց պարզ, եւ վերանում է քերականական անհարթութիւնները շրջանցելու (հմմտ., օր.՝ Ստ. Մալխասեանցի թարգմանութեան մէջ) կամ լրացուցիչ վերականգնումներ կատարելու (հմմտ. Բ. Յարութիւնեանի մօտ) անհրաժեշտութիւնը: Թէպէտ, թուում է, թէ կարելի փորձել կատարել ընդամենը մէկը՝ «արքայից արքայի եւ բարերարի» բառերին յաջորդող «եւ»-ի փոխարէն սկզբնօրինակում ենթադրելով «Եի», այսինքն՝ «հինգերորդի [ամին]». դրանով կը հարթուէր քերականական ակնյայտ (Գր. Խալաթեանց) անհարթութիւնը ու նաեւ պարզ կը դառնար Սահակ Պարթեւի նամակի